

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 12/2014-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 22. januára 2014 predbežne prerokoval sťažnosť M. B., zastúpeného advokátkou JUDr. Adrienou Vysudilovou, Paulínska 15/A, Trnava, vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Okresného súdu Trnava sp. zn. 30 T 26/2011 z 29. novembra 2011 a uznesením Krajského súdu v Trnave č. k. 3 Tos 20/2012-564 z 28. februára 2012, ako aj rozsudkom Okresného súdu Trnava sp. zn. 30 T 26/2011 zo 17. mája 2012 a uznesením Krajského súdu v Trnave sp. zn. 3 To 13/2013 z 11. júna 2013 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť M. B. o d m i e t a pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 30. decembra 2013 doručená sťažnosť M. B. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátkou JUDr. Adrienou Vysudilovou, Paulínska 15/A, Trnava, vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) uznesením Okresného súdu Trnava (ďalej len „okresný súd“)

sp. zn. 30 T 26/2011 z 29. novembra 2011 a uznesením Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 3 Tos 20/2012-564 z 28. februára 2012, ako aj rozsudkom okresného súdu sp. zn. 30 T 26/2011 zo 17. mája 2012 a uznesením krajského súdu sp. zn. 3 To 13/2013 z 11. júna 2013.

Sťažovateľ namieta porušenie zásad kontradiktórnosti trestného konania a rovnosti účastníkov v trestnom konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 30 T 26/2011, ktoré bolo vedené proti sťažovateľovi ako obžalovanému z trestného činu ublíženia na zdraví podľa § 224 ods. 1 a 2 Trestného zákona. Z obsahu sťažnosti vyplýva, že okresný súd v trestnej veci sťažovateľa rozhodol rozsudkom zo 17. mája 2012 a odvolanie sťažovateľa proti tomuto rozsudku odmietol krajský súd uznesením z 11. júna 2013.

Sťažovateľ v úvode svojej sťažnosti označil za jej prílohu „*plnomocenstvo pre advokáta*“ a ďalšie prílohy vymedzil slovami „*predmetné rozhodnutia podľa textu*“. Rozhodnutia, na ktoré sťažovateľ poukazuje v dôvodoch aj v petite sťažnosti, však ako dôkaz alebo prílohu sťažnosti nielen že výslovne neoznačil, ale ich k sťažnosti ani nepripojil. Zo sťažnosti vyplýva, že bola spísaná a podpísaná advokátkou JUDr. Adrienu Vysudilovou, avšak nie je k nej pripojené splnomocnenie sťažovateľa pre advokátku.

Sťažovateľ v sťažnosti namietal, že „*rozhodnutiami Okresného súdu Trnava, sp. zn. 30T/26/2011 zo dňa 17. 5. 2012 a uznesením Krajského súdu Trnava sp. zn. 3To/13/2013 zo dňa 11. 6. 2013 (právoplatného 4. 11. 2013) a tiež uzneseniami vzťahujúcimi sa k procesu v týchto konaniach, konkrétne uznesením Okresného súdu Trnava 30T/26/2011 zo dňa 29. 11. 2011 v spojitosti s uznesením Krajského súdu Trnava 3Tos/20/2012-564 zo dňa 28. 2. 2012 boli porušené jeho základné práva a slobody a to právo na dodržiavanie princípu kontradiktórnosti konania vyplývajúceho z čl. 48 ods. 2 Ústavy SR a právo na dodržiavanie princípu rovnosti účastníkov v konaní v zmysle čl. 47 ods. 3 Ústavy SR*“, a navrhol, aby ústavný súd vo veci rozhodol tak, že „*sťažnosti sa vyhovuje s tým, že základné právo sťažovateľa zaručené čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 Ústavy SR boli porušené. Uznesenie Krajského súdu Trnava sp. zn. 3To/13/2013 zo dňa 11. 6.*

2013, a rozsudok Okresného súdu Trnava, sp. zn. 30T/26/2011 zo dňa 17. 5. 2012 sa zrušujú.“.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde ústavný súd je viazaný návrhom na začatie konania.

Podľa § 50 ods. 2 zákona o ústavnom súde k sťažnosti sa pripojí kópia právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo dôkaz o inom zásahu.

Ústavný súd zdôrazňuje, že viazanosť ústavného súdu návrhom na začatie konanie osobitne platí v prípadoch, v ktorých osoby požadujúce ochranu svojich základných práv a slobôd sú zastúpené advokátom.

Z uvedeného vyplýva, že ústavný súd má v ústave a v zákone o ústavnom súde presne definované právomoci, uplatnenie ktorých je viazané na splnenie viacerých formálnych aj vecných náležitostí návrhu na začatie konania (čl. 127 ods. 1 ústavy, § 20 a § 50 zákona o ústavnom súde). Až na výnimky, ktoré v danej veci nie sú relevantné, je ústavný súd pritom viazaný návrhom na začatie konania (§ 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde).

Ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ prostredníctvom kvalifikovaného právneho zástupcu, ktorý koncipoval samotný návrh, ústavnému súdu s návrhom nedoručil rozhodnutia, proti ktorým sťažnosť smeruje, ako ani splnomocnenie pre advokátku na zastupovanie pred ústavným súdom.

V súvislosti s uvedeným nedostatkom ústavný súd pripomína, že tento nie je povinný odstraňovať z úradnej povinnosti. Na takýto postup slúži inštitút povinného právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom a publikovaná judikatúra, z ktorej jednoznačne vyplýva, ako ústavný súd posudzuje nedostatok zákonom predpísaných náležitostí podaní účastníkov konania (napr. IV. ÚS 77/08, I. ÚS 368/2010, III. ÚS 357/2010, II. ÚS 309/2010, I. ÚS 162/2010, IV. ÚS 234/2010, III. ÚS 206/2010, IV. ÚS 159/2010, IV. ÚS 213/2010, IV. ÚS 134/2010). V tejto súvislosti ústavný súd už vo svojom uznesení sp. zn. II. ÚS 117/05 z 11. mája 2005 uviedol: „Podľa § 18 ods. 2 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov advokát je povinný dôsledne využívať všetky právne prostriedky, a takto chrániť a presadzovať práva a záujmy klienta. Tieto povinnosti advokáta vylučujú, aby ústavný súd nahradzoval úkony právnej služby, ktoré je povinný vykonať advokát tak, aby také úkony boli objektívne spôsobilé vyvolať nielen začatie konania, ale aj prijatie sťažnosti na ďalšie konanie, ak sú na to splnené zákonom ustanovené predpoklady. Osobitne to platí pre všetky zákonom ustanovené náležitosti

úkonov, ktorými začína konanie pred ústavným súdom“. Aj v tomto ohľade naďalej zostáva v platnosti zásada „vigilantibus iura scripta sunt“, t. j. bdelym patrí právo, a to o to zvlášť, ak ide o osoby práva znalé (napr. advokáta).

Vzhľadom na už uvedené ústavný súd konštatuje, že sťažnosť vykazuje také nedostatky náležitostí predpísaných zákonom, že nie je možné preskúmať splnenie hoci len procesných podmienok konania pred ústavným súdom, a preto ju z uvedeného dôvodu odmietol už pri jej predbežnom prerokovaní (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 22. januára 2014